

Odjinud

Jakub Farský

NICOTA

Jakub Farský

...ze sbírky povídek a básní Odjinud

© Jakub Farský, **Odjinud**

© 2020, first edition

© 2023, last edition

NICOTA

Ve vzduchu se neslo cosi, co mi připomínalo okamžiky strávené v zamyšlení nad pomíjivostí naděje. Došel jsem až k místu, ze kterého sálalo cosi, co si zaslouží úctu a obdiv. Byla to dvojice soch. Jedna z nich v ruce držela knihu a četla z ní, a druhá seděla pod ní a jako by ony myšlenky vyřčené tou první sochou zapisovala.

Cítil jsem jistotu, jistotu, že určité pravdy zde budou trvalé a že zůstanou nezávisle na dění. A tak jsem si k té druhé soše přisedl, otevřel svůj deník, do ruky vzal pero a začal psát:

„Nicota... kdy už se z ní začneme učit?“

...a věřil jsem, že každý z nás už alespoň jednou k tomu došel.

„Nicota... na každého z nás pamatuje. Není smrtelníka, který by ji neznal. Vždyť právě díky ní se stáváme lidmi. Nebýt jí, nikdy bychom nebyli pamětlivi svého života. Nebýt jí, nikdy bychom vlastně ani nežili, jelikož bez ní bychom nedokázali opět vnímat radost a naději.“

A říkal jsem si, pozoruje při tom ty dvě sochy, že i ony se čas od času nad tímto musely zamýšlet, a potom mě napadlo podívat se hloub do svého deníku a listuje stránkami jsem našel jen naději, že vždy, když padneme, tak se opět postavíme a navrátíme ke své cestě, která je nám určena.

Jen jsem nevěděl, ke které soše nakonec dojdu nebo kterou z nich se nakonec stanu. Zdali budu tou, která předcítá a káže, nebo tou, která zapisuje a naslouchá. Ale nakonec jsem se pousmál, jelikož ona absurdita toho, že je jedno, jak to dopadne, mi ukázala, že je důležité vydržet a zůstat, a že vše dopadne tak, jak dopadnout má, jelikož každý z nás je jednou tím, který káže a podruhé zase tím, jenž zapisuje.

A došlo mi, že vždy bude někdo nad a někdo pod, že vždy vlastně zůstanu ve středu, někde uprostřed osvětlení a nicoty, a že nikdo nemůže být Bohem a nikdo onou nicotou.

A potom jsem zase zalistoval mnou napsanými stránkami, a nakonec došel až na konec a tam nadepsal:

„Nicota..., dokud ji nezachytíme a nepochopíme, nikdy nepoznáme sami sebe. Je zde proto, aby nás učila a dala nám najevo, kým jsme.“

A potom, pár chvil nato, doprostřed mého deníku padlo pár dešťových kapek, a tak jsem pár těch kapek uzavřel doprostřed mého spisu a vydal se zpátky s myšlenkou, že když teď jsem tím, kdo zapisuje a naslouchá, tak jednou zase budu tím, který káže a nechává zapisovat, a proto jsem se zařekl, že vše, co napíši, musím napsat tak, jak má být, abych jednou z oné knihy mohl kázat a předčítat správně.

A přesto jsem cítil, že ona nicota má nade mnou tu moc, moc se kterou jsem se nedokázal smířit, přestože mi stále dávala najevo, kým jsem.

NICOTA

ze sbírky povídek a básní Odjinud

Jakub Farský

9 stránek

font Arno Pro

TEXT - © Jakub Farský

ILUSTRACE - © Jakub Farský

SAZBA - © Jakub Farský

KOREKTURA - © Mgr. Michaela Kajfoszová

celou edici či samostatnou knížku objednáte na
jakubfarsky.cz